

ТОЛЬКІ ПРОСТЫЯ СЛОВЫ ДЫ ПРОСТЫЯ РЭЧЫ

«Дызайн сваёй кашулі Паша распрацоўваў сам»

— Чыя была ідэя зладзіць менавіта беларускае вяселле? І хто з вас займаўся яго арганізацыяй?

Паша: Мы з Дашай размаўляем па-беларуску. Любім і шануем сваю культуру і традыцыі. Таму нават не ўзнікала пытаньняў наконт таго, што вяселле будзе з беларускім каларытам.

Даша: Падчас падрыхтоўкі мы падзялілі задачы: Паша займаўся планаваннем нашай вандроўкі па Непале, а я занялася вяселлем. Пры гэтым улічыла ўсе пажаданні каханага. Ён адразу сказаў, што не хоча ніякіх «дзвюх гарачых», доўгіх застолляў і «А эта свадзьба пела и плясала...».

Паша: Толькі простыя словы ды простыя рэчы. Я хацеў, каб усё было нязмушана, весела, цёпла і ўтульна.

Даша: Разам з тым нам не хацелася занадта традыцыйнага свята. Не было ў нас ні сала, ні гармоніка. Паша вельмі любіць віяланчэлі, таму менавіта такіх музыкаў мы запрацілі на роспіс.

Паша: Музыка зрабілі нам сюрпрыз, сыгралі Купалінку, я гэтую песню вельмі люблю. Нават праслязіўся. Гэта было вельмі прыгожа, кранальна.

Даша: Паша добра малюе, таму самастойна прыдумаў дызайн сваёй кашулі.

Паша: Я хацеў, каб яна была ўрачыстая, але пры гэтым не надта фанабэрыстая, як, ведаеце, бываюць такія ўзоры на ўсе грудзі. Таму папрасіў, каб мне на белай ільняной кашулі вышылі арнамент атласнымі белымі ніткамі, а чырвоны колер быў прыхаваны ўнутры каўняра. Ёсць у мяне сайт (srampravac.by), куды я заліў вектарныя выявы беларускіх арнаментаў. Змалёўваў іх з фота старых кашуль, што знаходзіў у інтэрнэце. Адтуль і выбраў сабе арнамент на вяселле. (Дарэчы, Пашын сайт карыстаецца папулярнасцю. Яго вектарнымі малюнкамі аздабляюць машыны, вышымаікі, меню ў рэстаранах, форму для футбольнай зборнай. — Аўт.)

Даша: Кашулю для Пашы і строі для мяне і нашых матуль шыла беларуская дызайнерка Настасся Фальковіч. Яна да справы з душой падышла. У матуль былі льяныя строі. У мяне — атласная сукенка з вышытымі кветкамі льну. А на поясе — галубкі, як сімвал узаемнага кахання.

Паша: Татаў жа мы павялі ў краму і набылі ім вышыванкі.

— Як вам удалося ўгаварыць адзэца па-беларуску сваіх бацькоў?

Даша: Яны самі моцна хацелі нас падтрымаць, былі іхнімі — як лепш адзэца, каб адпавядаць стылістыцы? Жывуць бацькі не ў Мінску. Наўрад ці там можна знайсці сучасныя строі з нацыянальным каларытам. Таму мы прапанавалі дапамогу.

Паша: Пасля дадалі гэты тэкст у запрашэнні. «Свята ладзіцца амаль у лесе. Апранайцеся так, каб было

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «СГ».)

ЗВЯЗДА

«З бабулінымі дзяругамі любое свята будзе душэўным»

Даша: Нам казалі: «Госці не будуць танцаваць пад вашу музыку». Але мы ўсё адно вырашылі паспрабаваць і запрасілі гурт Ву Стр. Яны спявалі толькі па-беларуску. Не вядома нікому песні. Але ад музыкаў сыходзіла такая неймаверная энергетыка, што пад іх скакалі ўсе — і старыя, і малыя. Акрамя таго, на свяце ў нас быў майстар-клас па беларускіх танцах ад тэатра «Фламея». Нейкі код беларускасці, напэўна, у нас у галаве застаўся, усім хацелася развучаць народныя рухі. Не было такіх, хто б сказаў: «Вы тут скачыце, а я збоку пасяджу-пагляджу».

— Мiane вельмі ўразіла, што запрашэнні для гасцей друка-

валі на бабуліным ільне, якому не менш як 50 гадоў.

Даша: Хацелася прыдумаць нейкую новую форму запрашэння. Спыніліся з дызайнерам на льне. Падчас размовы з мамай высветлілася, што ў вёсцы на гарышчы дакладна ёсць адрэз нябеленга. Бабуля Ніна вельмі ўсцешылася, калі сказала, што будзем мець гонар скарыстаць яе рэчы. Падарыла Пашу пояс для строю, які сама калісьці ткала. А потым са слязамі радасці аддала дзяругі, ручнікі, набажнікі.

Паша: Мы паказалі ўвесь гэты скарб нашаму дэкаратару. Кацярына Мытнік прыгожа выкарыстала яго ў аздабленні аркі, сталюў. Мы не хацелі нічога набываць, па максімуму выкарыстоўвалі сваё. Бо ў такіх рэчах, зробленых рукамі, з пяшчотай, неверагодная энергетыка, з імi любое свята атрымаецца душэўным.

Даша: Кавалак ільну я адрэзала для запрашэнняў. Тэкст і арнамент на ім мы надрукавалі ў тыпаграфіі. І Паша ад рукі, паколькі ён займаўся каліграфіяй, падпісаў звароты да гасцей.

— А праўда, што вашыя госці стараліся гаварыць па-беларуску?

Паша: Размаўлялі дзе на трясанцы, дзе на мове, у каго як атрымлівалася.

Даша: Вядучы ў нас быў беларускамоўны Усевалад Сцебурака. Ён не толькі дапамог сарыентавацца ў асаблівасцях беларускіх вяселляў, але і задаваў тон святу. Мая сяброўка, шаферка, у гэты дзень размаўляла па-беларуску. Я разумею, колькі намаганняў ёй трэба было прыкласці. І была моцна ўсцешаная яе ўчынкам. Дзядзькі родныя ніколі не размаўляюць па-беларуску. Але ў гэты дзень «лупілі» на трясанцы. Гэта было так нечакана і так прыемна, бо бачыш, што яны ідуць насустрэч, не баяцца паспрабаваць нешта новае.

Паша: Я кніжку пачаў чытаць пра чалавека і сітуацыю. Дык там пішацца, што паводзіны, як правіла, залежаць ад абставін. Таму калі людзей змясціць у такія ўмовы, дзе ім будзе зручна адзязвацца і гаварыць па-беларуску, яны будуць гэта рабіць. Чаму ў нас большасць беларусаў размаўляе па-руску? Яны робяць так, як сітуацыя вымагае ад іх. Так прасцей і зручней. Мы з Дашай паказалі на ўласным прыкладзе, што ўсё ў нашых руках.

«Бабуля вельмі ўсцешылася, калі сказала, што будзем мець гонар скарыстаць яе рэчы. Падарыла Пашу пояс для строю, які сама калісьці ткала. А потым са слязамі радасці аддала дзяругі, ручнікі, набажнікі».

знайсці самую першую працу. Я працавала на фестывалі беларускамоўнай рэкламы і камунікацыі «Аднак». Я ўдзячна мове за мужа. Бо наўрад ці ён спыніўся б на рускамоўнай.

— Калі б зараз можна было другі раз зладзіць вяселле, штосці б удасканалілі, ці пакінулі б усё як было?

Паша: Даша прафесійна арганізатар свят. Без жартаў, я праўда так лічу. Настолькі ўсё было цёпла і душэўна. Нават вяселлі, чым мы ўяўлялі.

Даша: Я толькі загадзя папярэдзіла б гасцей, каб яны не везлі кветкі. Бо мы праз два дні адляталі і любаваліся імi не было як.

Паша: А букецік маладой па дарозе ў аэрапорт мы пакінулі Якубу Коласу. Мы там, недалёка ад помніка, жывём. Пакідаць кветкі ў кватэры, каб яны засохлі, не хацелася...

— Знаёмая расказвала, што іх сябры, пакуль рыхтаваліся да вяселля, ледзь не разваліліся...

Даша: У нас атрымліваецца дамаўляцца.

Паша: У тым ліку і дзякуючы гутаркам па чацвяргах.

Даша: Паша прачытаў цікавы артыкул. Там пішацца, што людзі часта разыходзяцца, бо проста адзін з адным не размаўляюць. Пасля гэтага мы вырашылі шточацвер ладзіць сямейную гутарку. Спачатку кажам, за што мы адно аднаму ўдзячныя. Пасля плануем сумеснае правядзенне часу. Потым абмяркоўваем зоны нашай адказнасці: хто што робіць і ў які тэрмін гэта павінна быць выканана. Каб разумець, што каму не падабаецца, абавязкова агучваем праблемныя зоны. Спачатку доўга іх абмяркоўвалі. Але цяпер наша сямейная нарада на 90% складаецца з таго, што мы кажам, за што мы ўдзячныя адно аднаму.

Паша: Я вельмі раю такія размовы практыкаваць іншым парам. Бо яны вучаць адкрытасці і камунікацыі ў сям'і. Вельмі часта людзі чакаюць, што іх павінны зразумець проста так, без слоў. Яны не выказваюць свае жаданні, а калі і выказваюць, то нейкімі намёкамі. І потым крыўдзяцца, калі іх не разумеюць.

Даша: Перад вяселлем сяброўкі дзівіліся: «Ты не ведаеш, які ў цябе будзе пярсцёнак? Як ты не хадзіла з Пашам яго выбіраць?» Кажу, як рабіў прапанову, вельмі прыгожы набыў, я яму давяраю.

Паша: Кансультант у краме таксама здзівілася, што я адзін прыйшоў. Пытаецца: «А якія падабаюцца вашай каханай?»

Даша: «Як якія? Тыя, што я выбіраю» — не раздумваючы адказаў Паша (смяецца). Любыя адносіны трымаюцца на даверы. Таму не бойцеся размяркоўваць абавязкі і давяраць свайму партнёру. Вы прыемна здзівіцеся вынікам, а ўсё таму, што гэта для вас робіць чалавек, які вас моцна кахае.

Надзея ДРЫНДРОЖЫК.
nadzieja@vziazda.by